

— Чиракъ съмъ . . . при Маринъ налбантина . . .

— Маринъ ли? Че ти си ни билъ съседъ бе . . . Какъ да не те зная . . . Откога си при Марина?

— Преди една недѣля ме доведоха отъ село.

— Аха-а! Затова не съмъ те виждалъ. Ами де отивашъ?

— Искамъ да ида на панаира . . . Вчера нашенци ми казаха, че мама щѣла да продава телето . . . мойто теленце . . . Мицка . . . Домъжнѣ ми . . . рекохъ да я видя пакъ, преди да я продадатъ. Много я обичамъ . . . Пъкъ и тя ме знае . . .

Савата помълча, дигна фуражката и се засмѣ:

— За телето ти домъжнѣло, а? . . . И рече безъ билетъ скришомъ да се качишъ на влака? . . . Ами като те пипнатъ, че глоба, че затворъ . . .

— Какво да правя . . . нѣмамъ пари за билетъ. Пъкъ

много ми е мжчно . . . Ти не казвай, азъ ще слѣза, щомъ спре . . .

— Ами какво е теленцето, я кажи? . . . Хубаво ли е? . . .

Очитѣ на Енча свѣтнаха:

— Да го видишъ само: жълто, съ бѣло петно надъ едното око! И името си знае, и все двамата ходѣхме . . .

— Азъ пъкъ имамъ магаре, — рече Савата. — Тинего пъкъ да видишъ — чудо! Съ едно ухо е, ама поумно отъ другитѣ, дето сж съ две . . . Марко го викатъ. Отъ два километра ме познава . . . и реве, че се кжса . . . Енчо се ухили. Савата изведнажъ се зами-

сли, пакъ нахлупи фуражката си и рече:

— Сега да видимъ какво ще правимъ съ тебе! Що ми трѣбваше да те измъквамъ! Паринѣмашъ, азъ имамъ само три лева, пъкъ кондукторътъ следъ половинъ часъ пакъ ще мине. Ай дяволъ да го вземе, да бѣ-

